

Se loistava

Awaken Biblical Prophecy Commentary – The Shining One

Posted by Gary Ritter | July 29, 2026

https://rumble.com/v7dffu6-awaken-biblical-prophecy-commentary-the-shining-one.html?e9s=src_v1_ucp_a

Transkriptio:

Viime viikolla profetiapäivityksessäni [*Babylonian Global Storm*](#) mainitsin kapinalliset, jumalalliset Jumalan pojat ja Eedenin puutarhassa eläneen käärmeen nimeltä *nachash*. Tänään haluan tarjota teille toisenlaisen näkökulman tähän enkeliolentoon hyvin heprealaisesta näkökulmasta esittelemällä tohtori Eitan Bar'in esseen. Hän on sekä israelilainen juutalainen että kristitty.

Nachash kirjoitetaan myös muodossa *Nahash*, kuten tästä artikkelista käy ilmi. En näe siinä mitään eroa. Mielenkiintoista on, että se sattuu olemaan myös erään ammonilaisen kuninkaan virallinen nimi, kuten jakeesta 1.Sml. 11:1 käy ilmi. Tässä voi olla kyseessä jumalallinen sanaleikki, sillä keskustelumme keskittyy loistavaan käärmeeseen. Ehkä kuningas Naahasilla oli käärmeen luonne.

Toinen mielenkiintoinen pala tässä on, kuten tulemme näkemään, että *nachash* voisi olla *serafi*. Jos näin todella on, paratiisin käärme saattoi olla serafi, joka oli sortunut pahuuteen. Serafit ovat valtaistuimen vartijoita, mikä tarkoittaa, että se olisi ollut äärimmäisen lähellä Jumalaa.

Asia käy mielenkiintoiseksi, kun tarkastelemme lukuja Jes. 14 ja Hes. 28, joiden oletetaan puhuvan samasta jumalallisesta olennosta, joka oli läsnä paratiisissa kuten myös Tyyron ja Babylonin maallisten kuninkaiden takana. ”Kointähti”, ”Aamuruskon Poika” (Jes. 14:12), joka aikoi nostaa itsensä Jumalaa korkeammalle (Hes. 28:14), tunnistetaan vartija-*kerubiksi*. Näinollen meillä on mahdollisesti kaksi eri olentoa, joille on annettu se surullisenkuuluista identiteetti, että ne ovat Saatana syyttäjä: serafi ja kerubi. Kumpi niistä se on? Tulkitse sitä miten haluat.

Tämän hämmentävän ajatuksen pohjalta seuraavassa tohtori Eitan Bar'in artikkeli:

Hebrew Word Study: SERPENT or SHINING ONE (NAHASH) **Heprean sanatutkimus: KÄÄRME tai LOISTAVA (NAHASH)**

Nykyajan lukijalle luvun 1.Moos. 3 käärme näyttää fantastiselta – myyttiseltä, jopa absurdilta. Käärme, joka puhuu? Todellako?

Vuosisatojen ajan skeptikot ovat sivuuttaneet Eedenin paratiisin tarinan juuri tällä perusteella. Museoissa ja lastenraamatuissa Eeva keskustelee kiemuraisen matelijan kanssa, joka istuu viattomasti hedelmäpuussa ja kuiskaa petosta täydellisellä hepreankielellä. Tuon sarjakuvamaisen kuvauksen alla piilee kuitenkin yksi Raamatun syvällisimmistä ja väärinymmärretyimmistä hahmoista.

Hepreaksi tätä käärmettä kutsutaan nimellä NAHASH ja mitä syvemmälle tähän sanaan menee, sitä enemmän maa alkaa liikkua lukijan jalkojen alla. Entä jos tätä ”käärmettä” ei koskaan ollut ollenkaan tarkoitettu kuviteltavaksi käärmeenä – ainakaan sellaisena, kuin nyt ajattelemme käärmeitä?

Sanan NAHASH monet merkitykset

Sanaa *NAHASH* käytetään Raamatussa todellakin viittaamaan käärmeisiin (esim. 4.Moos. 21). Mutta kuten monilla heprean sanoilla, myös sanalla NAHASH on useampia merkitystasoja. Se tulee kolmen kirjaimen juuresta – *nun-chet-shin* – joka tarkoittaa: sihistä kuin käärme, ennustaa (kuten

okkulttisissa käytännöissä) ja loistaa.

Tämä viimeinen merkitys yhdistää NAHASH'in sanaan NEHOSHET, joka tarkoittaa pronssia tai kuparia – kiillotettua, hohtavaa metallia. Tämä perusajatus kiiltävästä, hehkuvasta ja hohtavasta esiintyy useissa raamatunteksteissä ja se yhdistetään usein jumalallisiin eli enkeliolentoihin, mikä tarkoittaa, että NAHASH ei välttämättä viittaa käärmeeseen, vaan matelijan näköiseen, loistavaan enkeliolentoon.

Itseasiassa International Standard Version kääntää jakeen 1.Moos. 3:1 seuraavasti:

Now the Shining One was more clever than any animal of the field...(Nyt Loistava oli älykkäämpi kuin mikään muu kedon eläin...)

Tämä ei ole pelkkää runollista vapautta. Se perustuu kieleen, perinteeseen ja teologiaan.

Paavali, heprealaisista heprealaisin, kirjoittaa, että *”itse saatana tekeytyy valkeuden enkeliksi”* (2.Kor. 11:14).

Johannes puhuu Ilmestyskirjassa *”suuresta, tulipunaisesta lohikäärmeestä”* (Ilm. 12:3) ja *”suuresta lohikäärmeestä... siitä vanhasta käärmeestä, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan”* (Ilm. 12:9).

Kenelle – tai mille – Eeva siis oikeasti puhui?

Ei matelija (reptile), vaan kapinallinen (rebel)

Muinaisen juutalaisen midrash'in (Bereshit Rabbah 20:5) mukaan Genesiksen NAHASH ei ollut maassa ryömivä alhainen olento, vaan säteilevä, pystyasentoinen, mahdollisesti siivekäs olento. Jotkut rabbit kuvailevat sitä enkeliksi tai taivaalliseksi olennoiksi, joka kykeni puhumaan ja loistamaan, ja joka vasta myöhemmin kirottiin ryömimään mahallaan.

Tämä tulkinta on sopusoinnussa laajemman raamatullisen maailmankuvan kanssa, jossa jumalallinen ja inhimillinen maailma eivät ole täysin erillään. Eedenissä Jumala itse käyskentelee ihmisten kanssa. Enkelitkin ilmestyvät (1.Moos. 3:24). Yliluonnollinen ja luonnollinen sekoittuvat vapaasti.

Tällaisessa tilanteessa ei olisi ollut yllättävää, että Eeva keskusteli taivaallisen olennon kanssa.

Itseasiassa Eeva ei näytä mitenkään säikähtävän, kun NAHASH puhuu.

Miksi? Koska hän todennäköisesti tunnisti sen yhdeksi Jumalan luomuksista—tutuksi, vaikuttavaksi, ehkä jopa kauniiksi. Hänellä ei ollut syytä epäillä sitä. Ei vielä.

Teksti sanoo, että NAHASH oli "kavalin" (ARUM) kaikista kedon eläimistä – sana, joka voi tarkoittaa nokkelaa, ovelaa tai tarkkanäköistä. Se ei kuitenkaan viittaa pahuuteen – ainakaan aluksi. Vaara ei ollut käärmeen ulkomuodossa. Se oli sen puheessa.

Se, mikä alkaa viisautena, muuttuu pian petokseksi.

Käärmeet jumalallisessa maailmassa

Raamatun kuvasto on täynnä käärmemäisiä jumalallisia olentoja.

Luvussa Jes. 6 Jumalaa ympäröivät *serafit* – tuliset, siivekkäät olennot, joiden nimi (*SARAPH*) tarkoittaa sekä "polttaa" että "käärme". Samaa sanaa käytetään luvussa 4.Moos. 21 kuvailemaan "tulsia käärmeitä", jotka vaivasivat Israelia erämaassa.

Itse asiassa serafi voidaan ymmärtää tulisena, käärmemäisenä olentona, joka säteilee jumalallista läsnäoloa. Nämä eivät ole puutarhakäärmeitä. Nämä ovat liekehtiviä ja lentokykyisiä säteileviä olentoja, jotka asustavat Jumalan valtaistuinsalissa.

Jopa Israelin ulkopuolella muinainen Lähi-itä oli täynnä käärmejumaluuksia, jotka liittyvät viisauteen, kuolemattomuuteen ja suojeluksen. Egyptiläinen mytologia kunnioitti käärme Uraeus'ta jumalallisen kuninkuuden symbolina. Mesopotamialaisiin tarinoihin sisältyi usein loistavia matelijoita, jotka vartioivat salaisuuksia tai houkuttelivat ihmisiä.

Näin ollen, kun Genesis 3 esittelee säteilevän älykkään NAHASHin Eedenissä, muinaiset lukijat eivät olisi nähneet tavallista käärmettä. He olisivat tunnistaneet yliluonnollisen olennon – kenties roistoksi muuttuneen jumalallisen vartijan (guardian).

Kirous ja lankeemus

Eevan tultua petetyksi Jumala kiroaa NAHASHin:

Koska tämän teit, kirottu ole sinä Vatsallasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko elinaikasi. (1.Moos. 3:14)

Tämä jae antaa ymmärtää, että NAHASH ei ollut aina ryöminyt. Kirous poistaa jotakin – ehkä jalat, siivet tai molemmat. Se riistää häneltä kunnian ja heittää hänet tomuun.

Aivan kuten Aadam palaa tomuun, niin myös käärme rajoittuu siihen.

Kirous herättää egyptiläisiä kuvia, joissa alamaailman käärmeitä nöyryytetään ja murskataan jumalallisten jalkojen alla. Se heijastaa myös myöhempiä näkyjä Jesajan ja Hesekielin tuomiosta, jossa kapinalliset kuninkaat (ja heidän takanaan olevat voimat) heitetään alas taivaan korkeuksista alhaalla olevaan hautaan (ks. Jes. 14, Hes. 28).

Langennut NAHASH tulee kapinan symboliksi – kerran korotettu olento, nyt nöyryytetty. Ja tämä lankeemus heijastuu muuhunkin raamatulliseen narratiiviin, Eedenistä Ilmestyskirjaan.

Eivät kaikki käärmeet ole pahoja

Raamatun kuva käärmeestä ei ole yksiulotteinen. Vaikka NAHASHista tulee petoksen ja kapinan symboli luvussa 1.Moos. 3, käärmettä ei tuomita yleisesti kaikkialla Raamatussa. Itseasiassa, yhdessä Tooran yllättävimmistä käänteistä, Jumala káskee Moosesta valmistamaan käärmeen – ei pahuuden symboliksi, vaan parantumiskeinoksi.

Luvussa 4.Moos. 21 Israel jälleen kerran napisee Jumalaa vastaan. Vastauksena myrkylliset käärmeet (*seraphim*, tuliset käärmeet) purevat kansaa ja monet kuolevat. Sama Jumala, joka kirosi käärmeen Eedenissä, käyttää nyt käärmeitä tuomion välikappaleina. Mutta tässäkin armo voittaa vihan.

Jumala káskee Moosesta tekemään vaskikäärmeen (NAHASH NEHOSHET – sanaleikki) ja nostamaan sen tangon päähän. Jokainen, jota käärme puree ja joka katsoo siihen, paranee.

Käärme pelastamaan käärmeiltä. Korotettu kuolema tuomaan elämän.

Ironia on melkein liiankin rikas.

Miksi käärme? Miksi ei karitsa, kyyhkynen tai puhtauden symboli?

Koska paraneminen alkaa, kun kohtaamme sen, mikä on haavoittanut meitä. Ihmisiä ei pyydetty katsomaan pois päin, vaan suoraan kärsimyksensä lähteeseen – uskon muuttamina. Loistavasta vaskikäärmeestä tuli peili. Siihen katsominen merkitsi sekä synnin seurausten että paranemislupauksen näkemistä.

Mutta heidän oli valittava. Aivan kuten Eevan paratiisissa. Aivan kuten meidän.

Jotkut varmasti pilkkasivat. "Katsoa nyt metallikäärmettä? Sehän on järjetöntä." Toiset tottelivat. Ja jäivät eloon.

Jeesus ja käärme

Yli tuhat vuotta myöhemmin Jeesus viittaa tähän outoon tarinaan selittääkseen tehtävänsä:

Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä. (Joh. 3:14–15)

Rinnastus on hämmästyttävä. Jeesus vertaa itseään käärmeeseen – kirouksen perikuvaan (vrt. Gal. 3:13). Hän, joka ei synnistä tiennyt, tuli synniksi (2.Kor. 5:21). Hänestä tuli se, mikä haavoittaa meitä, niin että voimme todistaa synnin seuraukset ja voisimme parantua.

Mutta tämä ei ole pelkkä teologinen tapahtuma. Se on visuaalinen täyskäännös. Jeesuksesta tulee NAHASH NEHOSHET – korkealle korotettu loistava. Ja meitä kutsutaan katsomaan – ei vain vilkaisemaan, vaan katsomaan, ajattelemaan, mietiskelemään, ymmärtämään – ja uskomaan.

Ristillä näemme ihmiskunnan synnin pahimmillaan: petoksen, pelkuruuden, väkivallan, tekopyhyden, pilkan ja kidutuksen. Näemme kaiken ihmissielun myrkyn tiivistyvän yhteen groteskiin hetkeen: Messiaan murhaan.

Mutta näemme myös jotakin muuta. Näemme valon.

Risti, kuten vaskikäärme, hohtaa kauhistuttavaa kauneutta. Se on paikka, jossa kuolemaa ei kielletä, vaan voitetaan. Missä häpeää ei kätketä, vaan parannetaan. Missä kohtaamme sen todella Loistavan. Emme sen, joka kerran lankesi, vaan Loistavan Vapahtajan.

Kun katsomme ristille, meitä ei pyydetä pelkästään tuntemaan syyllisyyttä. Meitä pyydetään näkemään itsemme – rikkinäisyytemme, kapinallisuutemme, hätämme. Mutta meitä pyydetään myös näkemään, mitä Jumala on tehnyt sen suhteen.

Hän ei hyljännyt meitä. Hänestä tuli parannuskeino.

Tiedon puusta elämän puuhun

Eedenissä ihmiskunta ojensi kätensä puuhun ottaakseen itselleen sen, mikä ei kuulunut sille – tieto, hallinta, valta. Seurauksena olivat karkotus, häpeä ja kuolema.

Golgatalla Messias riippuu puussa – ei rangaistakseen, vaan antaakseen anteeksi. Ei ottaakseen, vaan antaakseen.

Käärme oli sanonut: ”Teidän silmänne avautuvat.” Ja niin kävi – mutta vain heidän oman alastomuutensa suhteen.

Nyt Jeesus sanoo: ”Katsokaa minuun, niin elätte.” Ja silmämme avautuvat jälleen – ei häpeään, vaan armoon.

Risti muuttuu uudeksi elämän puuksi. Paikka, joka aikoinaan oli teloituspaiikka, on nyt ylösnousemuksen paikka. Se, mikä oli kerran kirouksen symboli, muuttuu portiksi ennallistettuun Eedeniin.

Tämän vuoksi varhainen seurakunta näki ristiinnaulitun Kristuksen toisena Eedeninä. Jeesus ei ollut ainoastaan toinen Aadam, vaan risti oli myös ensimmäisen kiusauksen käänteinen vastine. Käärme petti lupaamalla elämän. Jeesus lunastaa antamalla sen.

Lunastettu ”Loistava”

On ironista että, NAHASH – ”loistava” – löytää todellisen täyttymyksensä ei Eedenin pettäjässä, vaan koko luomakunnan Lunastajassa. Vihollinen esiintyy yhä valon enkelinä ja tarjoaa illuusioita kunniasta ilman uhria,

loistoa ilman rakkautta. Jeesus ei kuitenkaan ole naamio – Hän on itse Valo.

Missä Saatana viettelee väärän viisauden kimalluksella, siinä Jeesus kutsuu itsensä uhraavan rakkauden tulella. Hänen kirkkautensa ei ole lainattua; se syntyy olemuksesta.

Ilmestyskirja kuvailee Häntä, että Hänellä on silmät kuin tulenliekki, jalat kuin ahjossa kiillotettu vaski ja *"kasvot niinkuin aurinko, kun se täydeltä terältä paistaa."* (Ilm. 1:16). Tämä ei ole lainattu hehku – se on itse jumalallisen kirkkauden säteily. Kuten Heprealaiskirje julistaa:

...ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva.

(Hepr. 1:3)

Jeesus on se todellinen Loistava – säteily, joka ei petä, loisto, joka ei haalistu, kirkkaus, joka ei kuluta meitä, vaan kutsuu meitä kotiin.

Käärme tavoitteli kunniaa ilman kuuliaisuutta. Jeesus omaksui kuuliaisuuden ja sai kunnian.

Käärme turmeli valheiden kautta. Jeesus ennallistaa totuuden kautta.

Käärme toi kuoleman ylpeyden kautta. Jeesus tuo elämän nöyryyden kautta.

Siinä missä NAHASH Genesiksessä luikerteli kapinaan, Jeesus loistaa kuuliaisuudessa ja näyttää meille paitsi sen, mitä Jumala on, myös sen, mitä meistä voi tulla.

Ristin katseleminen tänä päivänä

Golgata edustaa ihmiskunnan synkimpien rikosten huipentumaa – ylpeyttä, kilpailua, syntipukittamista, väkivaltaa ja vallanhimoa – jotka kaikki paljastettiin ja tuomittiin. Se oli hetki, jolloin ihmiskunnan sivistys, kaikkine järjestyksestä ja oikeudenmukaisuudesta esittämine väitteineen, paljastettiin siksi, mitä se todellisuudessa on: väkivallalla ylläpidetyksi valtataisteluksi, joka oli niin turmeltunut, ettei se epäröinyt ristiinnaulita itse Jumalaa ”totuuden” ja ”vanhurskauden” nimissä.

Golgata ei kuitenkaan ole pelkästään ihmiskunnan suurimman synnin tapahtumapaikka – se on myös paikka, jossa kohtaamme jumalallisen

rakkauden suurimman ilmestymisen. Siellä, Kristuksen kärsimyksessä, näemme uhrautuvan rakkauden puhtaimmassa ja voimakkaimmassa muodossaan: rakkauden, joka kestää väkivallan vastustamatta sitä, joka antaa anteeksi lävistettäessä ja voittaa ei tappamalla, vaan kuoleamalla.

Näin ollen ristiin katsominen on enemmän kuin puun ja naulojen näkemistä. Se on ihmissydämen jokaisen kieroutuneen impulssin näkemistä paljastettuna – ja jokaisen haavan, johon armo on vastannut.

Valheet, jotka uskoimme – Hän otti ne. Häpeän, jota kannamme – Hän kantoi sen. Tuomion, jonka ansaitsemme – Hän kesti sen. Mutta se ei ole loppu.

Koska risti ei ole vain peili – se on ikkuna. Sen kautta näemme, millainen Jumala on. Jumala, joka loistaa, ei ylpeydellä tai kostolla, vaan uhrautuvalla rakkaudella.

Jumala, joka kulkee myrkkymme läpi parantaakseen meidät. Jumala, joka ottaa kirouksen kuvan – ja muuntaa sen pelastukseksi.

Käärme ei ole loppujen lopuksi vain puutarhan konna. Se on varjo jostakin syvemmästä – kyvystämme langeta, pettää, haluta viisautta ilman nöyryyttä, mutta risti on Jumalan vastaus jokaiseen NAHASHiin elämässämme.

Missä näemme kuoleman, siinä Jumala tarjoaa elämän. Missä näemme tuomion, siinä Hän tarjoaa armon. Missä näemme pimeyden, siinä Hänestä tulee valo.

Risti ei ole vain sovituksen paikka. Se on ilmestyksen paikka.

Se näyttää meille, mihin me pystymme, mutta mikä tärkeämpää, se näyttää meille, mihin Jumala pystyy.

Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni. (Joh. 12:32)

Risti pystytetään Loistava korotetaan. Käärme torjutaan.

—

Haluan sinun huomioivan pari hyvin tärkeää asiaa. Tämän esseen on kirjoittanut juutalainen oppinut, joka on myös Jeshuan seuraaja. Ajattele, sitä ymmärryksen syvyyttä, jonka hän tuo tekstiin johtuen heprealaisesta perinnöstään ja opiskelustaan. Kuten olen aiemminkin maininnut, pidän

kovasti näiden kahden rabbin tuottamasta päivittäisestä podcastista *Prophets of Israel*. He tarjoavat paljon oivalluksia ja viisautta. Se, mikä heiltä puuttuu, on kristillinen Uuden Testamentin täyttymys – jonka rukouksen heidän saavan – mutta jonka saamme tässä tohtori Bar'in artikkelissa. Hänen mielestään on tärkeää, että luemme ja ymmärrämme tekstin muinaisesta juutalaisesta näkökulmasta sen sijaan, että katsoisimme sitä modernin länsimaisen linssimme läpi. Se, mitä Raamatun kirjoittaja halusi sanoa alkuperäiselle kuulijakunnalleen – ja mitä se ymmärsi, koska teksti oli kirjoitettu juuri heille – on meidän kannaltamme erittäin tärkeää, jotta voimme todella ymmärtää, mitä siinä sanotaan.

En halua vähätellä tämän esseen viestin merkitystä ja vaikutusta, mutta haluan mahdollisesti yhdistää toisen pisteen tästä oppitunnista näihin nykyisiin lopunaikoihin. Kirjaimellisesti jokainen koko planeetalla on todennäköisesti nyt tietoinen UFOista ja muka avaruusolennoista, jotka niillä operoivat. Salaisista hallituksen tiedostoista aina Steven Spielberg'in uusimpaan elokuvaan *Disclosure*, joka käsittelee yhteyksiä avaruusolentoihin, näemme tämän aiheen viikoittain, ellei päivittäin, uutisvirroissamme.

Yleiskysymys, josta monet keskustelevalle ja kiistelevät, on muukalaisten luonne, jotka kaikkien saatavissa olevien tietojen mukaan ovat tavalla tai toisella täällä maan päällä keskuudessamme. Kyse on siitä, ovatko ne todella maan ulkopuolisia (extraterrestrial) vai ulottuvuuksienvälisiä (interdimensional) olentoja eli demoneja. Jos olet seurannut tätä vuosien varrella, olet ehkä tietoinen, että avaruusolentoja sanotaan olevan useita eri tyyppisiä. Wikipediassa näistä ET:istä on vaikuttava lista, mutta useimmiten kuvattuja ovat harmaat, vihreät (eli pienet vihreät miehet) ja matelijat (reptilians). Sanotaan, että Vihreät ovat yleensä hyviksiä, kun taas melkein kaikki muut lajit koostuvat pahismuukalaisista. En usko, että kukaan niistä on vaaraton, koska en yhtään epäile, että ne ovat langenneita enkeleitä, eli kapinallisia Jumalan poikia, yhdessä demonisen kohortin kanssa.

ET-tyyppi, jonka haluan nostaa esiin Eitan Bar'in artikkelin yhteydessä, on matelijat. Ensisilmäyksellä voisi sanoa, että on naurettavaa, että jotakin tällaista olisi olemassa. Näin niitä kuvaillaan:

Kookkaita, suomalaisia humanoideja. Matelijamaisia humanoideja oli ainakin jo muinaisessa Egyptissä krokotiilipäisen jokijumala Sobek'in

kanssa. Matelija-salaliittoteoriaa on puolustanut David Icke.

Hullua – eikö? No niin, entä jos ajattelisimme niitä langenneina serafeina? Ne ovat kirkkaita, kiiltäviä ja käärmemäisiä – ja niin pahoja kuin olla voi. Hmmm.

Halusin siis tuoda mukaan tämän ylimääräisen ajatuskokeilun. Olen yhä vakuuttuneempi siitä, että kun todellisen seurakunnan Tempaus ennen Ahdistusta tapahtuu, niin joka lajin UFOt ja avaruusolennot tullaan osoittamaan syyksi – olipa se maailman kannalta hyvä tai paha.

Ihmiskunnan on pohdittava todellisten kristittyjen katoamista ympäri maailmaa. Muukalaiset ovat todennäköisin syy, koska ihmiset kaikkialla on valmennettu tähän mahdollisuuteen. Petoksella on aikansa ja ihmiskunta kokonaisuudessaan uskoo tuomioonsa.

Kiitos Jumalalle, että Jeesus vielä tuo monia, joilla on äkillinen herkkyys sydämessään, tykönsä ja he pelastuvat valheista ja kauhuista huolimatta.

JAA TÄTÄ